

Hasła:

Dla kogoś, kto służy Panu, najważniejsze jest to,
że musi on zobaczyć Boże wizje.
Poddani wizjom od Boga, zdążamy ku Bożemu przeznaczeniu,
a nasze życie podlega kierowaniu zgodnie z Bożą ekonomią.

Bóg potrzebuje grona żywych stworzeń,
które mogą się ze sobą koordynować
jako jedna zbiorowa całość, zbiorowy Chrystus,
ze względu na Jego wyraz, poruszanie i zarządzanie.
Ich koordynacja nie przebiega w nich samych, ale w Bogu
i dzięki boskiej mocy, sile oraz łasce.

W stosunku do Pana musimy utrzymywać przejrzyste niebo,
czyli mieć z Nim przejrzystą społeczność.
Mieć tron ponad przejrzystym niebem to pozwalać Bogu,
by zajmował najwyższe i najbardziej zaszczytne miejsce
w naszym chrześcijańskim życiu.

W wyniku ukrzyżowania, zmartwychwstania
i wniebowstąpienia Pan Jezus został osadzony na tronie,
a będąc Pionierem i Poprzednikiem, uTORował drogę do tronu,
przetarł szlak do tronu, byśmy mogli tędy pójść;
w ten sposób Bóg wypełni swoje pragnienie –
zaprowadzi nas na tron.

Poselstwo pierwsze

Boże wizje oraz ukazanie Bożego zamysłu i pragnienia, jakie Bóg ma w sercu

Wersety biblijne: Ez 1:1, 3, 16; 8:3; 40:4; Prz 29:18a; Dz 26:18.

I. „Otworzyły się niebiosa i ujrzałem Boże wizje” – Ez 1:1:

A. Przed Ezechielem otworzyły się niebiosa – w. 1:

1. Otwarcie niebios to szczególne nawiedzenie przez Boga; niebiosa otworzyły się również przed Jakubem (Rdz 28:11–17), Jezusem (Mt 3:16–17), Szczepanem (Dz 7:56), Piotrem (10:11) i Janem (Obj 4:2; 19:11).
2. Ezechiel zajmował pozycję kapłana, tego, kto szukał Boga i miał z Nim kontakt oraz łączył się z niebiosami – Ez 1:3:
 - a. Ezechiel sprawował kapłaństwo w duchu, służąc Bogu i mając z Nim społeczność, dzięki czemu otworzyły się niebiosa i miał on chwalebny wizję Boga, który jest życiem dla człowieka, żeby On i człowiek mogli razem się zbudować – w. 4, 16; 40:1 – 48:35.
 - b. Niebiosa otworzyły się przed Ezechielem i mogły nawet zstąpić na ziemię, by ludzie na ziemi mieli możliwość zobaczyć niebiańskie rzeczy Boga i by te rzeczy wypełniły się pośród nich na ziemi – Obj 1:1, 9; Rdz 28:17.
3. Kiedykolwiek Bóg znajduje na ziemi człowieka, który jest z Nim jedno i którego serce jest powieleniem Jego serca, przed takim człowiekiem otwierają się niebiosa – Mt 3:16.

B. Ezechiel zobaczył Boże wizje – boskie, duchowe, niebiańskie wizje – w duchu, mając nad sobą otwarte niebo – Ez 1:1; 8:3; por. Obj 1:10–11; 4:2; 17:3; 21:10:

1. Boże wizje to Jego objawienia, dzięki którym możemy zobaczyć boskie, duchowe i niebiańskie rzeczy – Ez 40:4; por. Ef 1:17–18.
2. To, co przedstawiamy dzieciom Bożym, powinno być Bożymi wizjami, które zobaczyliśmy w duchu pod otwartymi niebiosami dzięki kontaktowaniu się z Bogiem – Dz 26:16–19; por. Pnp 1:15; 7:4.

3. Wizje te doprowadzą do zbudowania Bożych kościołów – Mt 16:18.
 4. Dla kogoś, kto służy Panu, najważniejsze jest to, że musi on zobaczyć Boże wizje – Prz 29:18a; Dz 26:19:
 - a. W Biblii *wizja* wskazuje na niezwykle obraz i wiąże się ze szczególnym sposobem widzenia – chwalebny, wewnętrzny sposobem widzenia – i duchowym widokiem, który ukazuje nam Bóg – Dn 7:1, 9–10, 13–14.
 - b. Aby zobaczyć wizję, potrzebujemy objawienia, światła i wzroku – Ef 1:17–18.
 - c. Boże wizje kierują nami, ograniczają nas, rządzą nami, strzegą nas, radykalnie zmieniają, dodają nam odwagi do pójścia dalej i utrzymują nas w prawdziwej jedności – Prz 29:18a.
 - d. Poddani wizjom od Boga, zdążamy ku Bożemu przeznaczeniu, a nasze życie podlega kierowaniu zgodnie z Bożą ekonomią – Flp 3:13–14; 1 Tm 1:4.
 5. Potrzebujemy takiej modlitwy, która wprowadzi nas w uniesienie i przyniesie nam niebiańską wizję – Dz 10:9–16; 22:17–21:
 - a. Uniesienie oznacza, że zostaliśmy wyprowadzeni z własnego „ja”; możemy być uwięzieni we własnym „ja”, lecz musimy się modlić, by właśnie modlitwa nas z niego wyciągnęła.
 - b. Być w uniesieniu to być poza własnym „ja”; gdy jesteśmy w uniesieniu, otrzymujemy wizje od Boga – 10:10–11; 22:17–18.
- C. Bóg chciał, by Ezechiel nie tylko oglądał na własne oczy, lecz także słyszał na własne uszy; dał mu zatem swoje słowa wraz z wizjami – Ez 40:4:
1. Boże słowo skierowane do Ezechiela nie było zwykłym słowem, lecz szczególnym – 1:3.
 2. Boże słowa to Jego wyjaśnienie wizji.
 3. Musimy otrzymać wyraźne słowo od Pana – J 6:63; Pnp 8:13:
 - a. Bóg chce nam dać szczególne, świeże i wyraziste słowa, które przekażą Jego boskie wizje – 1 Kor 2:13; 1 P 4:11a.
 - b. Powinniśmy prosić Boga o słowa, które umożliwią nam zrozumienie wizji; potrzebujemy też słów, które umożli-

wią nam ogłoszenie i wyjaśnienie tego, co zobaczyliśmy — Ez 3:1–4.

D. Boża ręka zawsze towarzyszy Jego przemawianiu, dlatego ręka Jahwe była na Ezechielu — 1:3:

1. Bóg wkroczy, by uczynić to, co mówi, i działać zgodnie z tym, co mówi — w. 3; Ps 33:9.
2. Boża ręka na człowieku służy temu, by go prowadzić, nim kierować i sprawić, że podejmie on działanie — por. 1 Krl 18:46; Dn 11:32b; J 7:6, 8; 2 Kor 5:14–15.
3. Oby przed nami wszystkimi otworzyło się niebo, obyśmy zobaczyli Boże wizje, otrzymali Boże słowa i oby na nas była Jego ręka, która nami pokieruje i nas poprowadzi, żebyśmy zaspokoili Bożą potrzebę.

II. Pierwszy rozdział Księgi Ezechiela odśłania nam pragnienie, jakie Bóg ma w swym sercu, i zamysł, jaki chce zrealizować — w. 4–5, 26; Ef 1:5, 9; 3:10; Flp 2:13; Rdz 1:26:

A. Biblijny termin odnoszący się do pragnienia, jakie Bóg ma w swym sercu, to upodobanie Jego woli; upodobanie Bożej woli to pragnienie, jakie On ma w swym sercu — Ef 1:5:

1. Trójjedyny Bóg uczynił swoją ekonomią zgodnie ze swoim upodobaniem, a Jego upodobanie wypływa z pragnienia, jakie On ma w swym sercu — w. 9–10; 3:9–11.
2. Z pragnienia, jakie Bóg ma w sercu, Jego upodobania, pochodzi Jego zamysł, a z zamysłu — Jego ekonomia — 1 Tm 1:4.
3. Wewnętrzna radość, jaką mamy, to wskaźnik, że Bóg działa w nas ze względu na swoje upodobanie i że żyjemy oraz postępujemy zgodnie z tym upodobaniem, pragnieniem, jakie On ma w swym sercu — Flp 2:13.

B. Pierwszy rozdział Księgi Ezechiela ujawnia Boże pragnienie: wyrazić się w swoim Synu — Hbr 1:3.

C. Ten, którego symbolizuje rozżarzone elektrum, Bóg-Baranek, mieszka w nas jako bezcenny skarb, żebyśmy Go wyrazili — 2 Kor 4:7.

D. Cztery twarze czterech żywych stworzeń symbolizują całkowity i stosowny wyraz Chrystusa — Ez 1:5–6, 10:

1. Cztery żywe stworzenia symbolizują zbiorową całość, zbiorowego Chrystusa – zbiorowy wyraz Boga; gdy Bóg uzyska taki zbiorowy wyraz, wykona się Jego zamysł – 1 Kor 12:12; Ef 3:10–11.
 2. Wizja zawarta w pierwszym rozdziale Księgi Ezechiela ukazuje nam, że musimy być zbiorowi i trwać w koordynacji – w. 4–5, 12.
- E. „Nad tym, co wyglądało na tron, był ktoś z wyglądu podobny do człowieka” – w. 26:
1. Ten ktoś na tronie jest podobny z wyglądu do człowieka i nie sie podobieństwo chwały Jahwe (w. 28), co wskazuje, że Ten, który zasiada na tronie, jest zarówno Bogiem, jak i człowiekiem; to Jezus Chrystus, Bóg-człowiek, zespolenie Boga z człowiekiem.
 2. Zgodnie z tym, co objawia Biblia, Bóg ma tajemniczy zamysł odnoszący się do człowieka: zespolić się z nim i stać takim jak on oraz uczynić go takim jak Bóg w życiu, w naturze i w wyrazie, lecz nie w Bóstwie – J 1:12–14; 1 J 3:2; 2 P 1:4; Rz 8:29.
 3. Ten, który zasiada na tronie, i cztery żywe stworzenia niosą wygląd człowieka, co wskazuje, że te stworzenia na ziemi stanowią wyraz Tego, który jest na tronie; w ten sposób Bóg przejawia się w człowieczeństwie – Ez 1:5, 26; 1 Tm 3:15–16.
- F. Cała Biblia i Księga Ezechiela, będąca jej miniaturą, objawiają, że wieczny zamysł Boga polega na udzielaniu się wybranemu ludowi i uczynieniu go takim samym jak On w Jego życiu, naturze i wyrazie, lecz nie w Bóstwie – Ef 3:15–16:
1. Bóg ma cel: zespolić ze sobą odkupiony i odrodzony lud, w którego wbudowuje się w Chrystusie, w jedną całość i w sobie razem go zbudować, by stanowił wieczne mieszkanie, Nową Jerozolimę – J 14:20; Ef 3:16–17; 1 Kor 6:17; 12:12; Obj 21:2, 10–11.
 2. To stanowi centralny element objawienia zawartego w Biblii i wizji przedstawionych w Księdze Ezechiela – Ef 1:17–23; 3:15–21; Obj 21:2, 10–11.

Poselstwo drugie

Duchowa historia normalnego chrześcijanina – wiatr, obłok, ogień i elektrum

Wersety biblijne: Ez 1:4; J 3:8; Dz 2:2, 4a; Hbr 12:29;

Obj 4:3; 22:1; 21:23; 2 Kor 4:6–7.

I. W Księdze Ezechiela 1:4 silny wiatr z północy jest figurą, obrazem potężnego Ducha Bożego – Dz 2:2, 4a:

- A. Silny wiatr wiejący z północy wskazuje, że potężny Duch przychodzi od Boga – Ps 75:7–8a; 48:2; por. Iz 14:13–14:
 - 1. Bóg, który jest na północy, zawsze jest na górze; w sensie duchowym, gdy idziemy na północ, idziemy w górę do Boga.
 - 2. To, że silny wiatr wiał z północy, oznacza, iż pojawił się od Boga; objawia to, że Boże mieszkanie jest źródłem wszelkich duchowych rzeczy.
- B. W Księdze Ezechiela 1:4 wiatr to znak Ducha Świętego, który wieje na nas i troszczy się o nas, a przez to sprawia, że mamy Boże życie:
 - 1. Tchnienie Ducha w dwudziestym rozdziale Ewangelii Jana służy życiu, wiatr Ducha zaś w drugim rozdziale Dziejów Apostolskich – Bożemu poruszaniu.
 - 2. Istotowy aspekt Ducha służącego życiu jest symbolizowany przez tchnienie, ekonomiczny zaś aspekt Ducha służącego posłudze – przez pędzący, gwałtowny wiatr – J 20:22; Dz 2:2, 4a.
- C. Nasze duchowe doświadczenia zawsze zaczynają się od duchowej burzy:
 - 1. Boże nawiedzenie rozpoczyna się od Bożego wiatru, który na nas wieje – J 3:8; Dz 2:2.
 - 2. Duch jako wiejący wiatr przyniósł nam Boga, byśmy się odrodzili – J 3:8, 6.
 - 3. Silny wiatr z północy wieje na nas, kiedykolwiek następuje zwrot w naszym duchowym życiu:
 - a. Tym silnym wiatrem jest Bóg, który wieje na nas i powoduje sztorm w naszym życiu, w kościele i w dziele, które wykonujemy; sprawia to, że jesteśmy niezadowoleni ze

swojego stanu duchowego i nim zaniepokojeni oraz że dokonuje się zwrot w naszym duchowym życiu.

- b. Gdy wiatr na nas wieje, nie możemy być zadowoleni ze swojego duchowego stanu; jesteśmy za to niespokojni i martwi nas położenie, w jakim się znajdujemy.
4. W świetle historii kościoła w ciągu pokoleń Duch Boży wiał niczym potężny wiatr i sprawiał, że ludzie nawracali się ze swoich grzechów, wierzyli w Pana Jezusa, dzięki czemu się odradzali, i porzucali świat, by pójść za Panem, również byli zdeterminowani w sercu oraz płonęli w duchu, by służyć Panu.
5. Warto pamiętać o każdej burzy; z każdą z nich wiąże się miłe wspomnienie; kiedykolwiek Bóg nas nawiedza i ożywia, Jego Duch wieje na nas niczym potężny wiatr.

II. Obłok występujący w Księdze Ezechiela 1:4 to figura Boga, który okrywa swój lud:

- A. Obłok tutaj to figura Boga jako Ducha, który mieszka ze swoim ludem i go okrywa; w ten sposób troszczy się o niego i okazuje mu przychylność; gdy Duch Święty przychodzi do nas i nas dotyka, jest niczym wiatr, a gdy przebywa u nas i nas ocienia, jest niczym obłok.
- B. Powiew wiatru przynosi nam Bożą obecność w postaci obłoku niebiańskiego, wysiadającego i ocieniającego — Wj 14:20, 24; 19:9a; 24:15–18; 40:34–38; Lb 10:34; 1 Kor 10:1–2.
- C. Obłok to właśnie wysiadający Bóg; przychodzi On jako wiatr, ale zostaje jako obłok — por. Rdz 1:2; Pwt 32:10–13.
- D. Możemy mieć poczucie, że Boża łaska i chwała spoczywają na nas, osłaniając niczym baldachim — 2 Kor 12:9; Iz 4:5–6.
- E. Bóg jako obłok zostaje z nami, a przez to nas okrywa, ocienia i wysiaduje, żeby obdarzyć nas swoją obecnością, którą możemy się radować; w ten sposób wytwarza coś z samego siebie w naszym codziennym życiu.
- F. Obłok oznacza również Bożą troskę o lud i przychylność dla niego; gdy Bóg nas łaskawie nawiedza, przychodzi niczym obłok i troszczy się o nas oraz okazuje nam przychylność; gdy Bóg powieje na nas, mamy poczucie, że On nas ocienia i sprawuje

nad nami opiekę; możemy odczuwać zarówno Jego obecność, jak i troskę – Prz 16:15.

- G. Wiatr i obłok łącznie wskazują, że niezadługo dojdzie do ważnych duchowych transakcji zawieranych między Bogiem a Jego ludem.

III. W świetle Księgi Ezechiela 1:4 wiatr przynosi obłok, w którym jest ogień:

- A. Ogień, który ujrzał Ezechiel, symbolizuje płonąca i uświęcająca moc Bożą – Pwt 4:24; Hbr 12:29.
- B. To, iż ogień jest w obłoku, oznacza, że gdy Duch nas ocienia, wtedy nas oświeca – Wj 40:38.
- C. W Księdze Ezechiela 1:4 ogień symbolizuje płonąca moc służącą oczyszczaniu, uświęcaniu i motywowaniu w sferze Bożego poruszania; kiedykolwiek Bóg nas nawiedza, Jego święty ogień przychodzi, by strawić w nas wszystko, co nie pasuje do Jego świętej natury i świętego usposobienia.
- D. Im częściej płonie w nas ogień Ducha Świętego, tym bardziej zostajemy oczyszczeni i oświeceni; tylko to, co pasuje do świętości Boga, może przejść przez Jego święty ogień; wszystko, co nie pasuje do Jego świętości, musi ulec spaleni – Hbr 12:29:
1. Ogień ten spali wszystko, co jest inne niż Bóg, gdyż tylko On może przejść przez ogień; wszyscy musimy się przeobrazić w wyniku spalania – por. Obj 21:18–20:
 - a. Ogień trawi nie tylko naszą dumę, niegodziwość i nienawiść, lecz także naszą naturalną pokorę, dobroć i miłość.
 - b. Święty ogień spala nie tylko to, co jest naszą słabą stroną, lecz także mocną, włączywszy wszystko to w nas, co sami podziwiamy i cenimy, a także inni podziwiają i cenią.
 - c. W miarę spalania świętym ogniem nasze „ja” się rozleci i rozpułynie – Iz 6:5; Dn 10:4–8; Obj 1:17a.
 2. Gdy Bóg na nas świeci, wyznawajmy, że potrzebujemy, by On nas spalał; następnie módlmy się, by spalał nasze „ja”, starą naturę, usposobienie, światowość i nasze nastawienie, cele, motywy oraz zamiary – por. Iz 6:5–7; 1 J 1:7, 9.
 3. W miarę doświadczenia spalania przez trawiący ogień, Bóg w nas się przejawia – 1 Tm 3:15–16; Obj 4:3; 21:10–11.

IV. W wyniku powiania wiatru, osłonięcia przez obłok i spalania przez ogień pojawia się rozżarzone elektrum – promienny wyraz odkupieńczego Boga – Ez 1:4:

A. Elektrum to stop złota i srebra; złoto symbolizuje naturę Boga, srebro zaś – odkupienie:

1. Nasz Bóg nie jest jedynie Boską Istotą, którą symbolizuje złoto; jest także odkupieńczym Bogiem, którego symbolizuje srebro – por. Obj 4:3.
2. W świetle Księgi Objawienia Ten, który zasiada na tronie, jest nie tylko Bogiem i nie tylko Barankiem, lecz także Bogiem-Barankiem, odkupieńczym Bogiem – 22:1:
 - a. Jeden jest tron zarówno dla Boga, jak i Baranka; wskazuje to, że Bóg i Baranek są jedno – to Bóg-Baranek, odkupieńczy Bóg, Bóg Odkupiciel.
 - b. Bóg jako światło przebywa w Baranku jako lampie – 21:23:
 - (1) Jeśli zabraknie Baranka jako lampy, to gdy Bóg na nas zaświeci, nas to zabije – 1 Tm 6:16; Ps 104:1–2a; 1 J 1:5.
 - (2) Baranek jako lampa wyraża Boga jako światło w sposób bardzo przyjemny i przystępny.
 - (3) Ponieważ boskie światło świeci przez Odkupiciela, światło to jest urocze, a my nawet w tym świetle postępujemy – w. 7.
3. Pan Jezus jako elektrum jest Tym, który nas odkupił i który jest dla nas wszystkim – Kol 1:14; 2:9–10; 3:4, 11b.

B. Wynikiem duchowych transakcji obejmujących wiejący wiatr, osłaniający obłok i oczyszczający ogień jest promienny wyraz odkupieńczego Boga – Ez 1:4:

1. Elektrum wyłania się spośród ognia; wskazuje to, że spalanie przez ogień służy przejawieniu się elektrum.
2. Gdy doświadczymy wiatru, obłoku i ognia, zostanie jedynie rozżarzone elektrum, odkupieńczy Bóg.
3. Im częściej przechodzimy przez Boży wiatr, obłok i ogień, tym bardziej Pan w nas się przejawia, pełen godności i chwały, my zaś będziemy mieli poczucie, że tylko On jest drogocenny, uroczy, świetlisty i majestatyczny – Mt 17:1–8; 2 P 1:16–17.

C. Ten, którego symbolizuje rozżarzone elektrum, Bóg-Baranek, mieszka w nas jako drogocenny skarb – 2 Kor 4:6–7:

1. Dzięki doświadczaniu wiatru, obłoku i ognia staje się możliwe to, że mamy Go w sobie, odkupieńczego Boga, jako rozżarzone elektrum.
 2. Pan jako elektrum w nas jest skarbem o niezrównanej wartości – skarbem, który jest wspaniały, cudowny, drogocenny i chwalebny.
- D. Im częściej doświadczamy wiejącego wiatru, osłaniającego obłoku i trawiącego ognia, tym więcej ukonstytuuje się w nas elektrum, co uczyni nas ludem, który jest napełniony Trójjedynym Bogiem i przejawia Jego chwałę – Ef 3:16–21.

V. Duchowa historia każdego chrześcijanina powinna być historią wiatru, obłoku, ognia i elektrum – Ez 1:4:

- A. Za każdym razem, gdy Pan obdarza nas łaską, zawieramy z Nim duchowe transakcje, obejmujące wiatr, obłok, ogień i elektrum.
- B. W ciągu chrześcijańskiego życia nasze duchowe doświadczenia powinny być nieustannym cyklem obejmującym wiatr, obłok, ogień i elektrum; gdy ten cykl się powtarza, za każdym razem więcej elektrum się w nas ukonstytuuje i zrodzi, co uczyni nas ludem, który napełniony jest Trójjedynym Bogiem i przejawia Jego chwałę.

VI. W miarę doświadczania wiejącego wiatru, ocieniającego obłoku, palącego się ognia i rozżarzonego elektrum, stajemy się wizją Bożej chwały – w. 1, 28b; Obj 21:10–11:

- A. Jeśli w osobistym duchowym doświadczeniu pojawia się wiatr, obłok, ogień i elektrum, wówczas kiedykolwiek zbierzemy się razem, będziemy wizją tego elektrum i będziemy mieli w sobie drogocenny skarb, świecący i rozżarzony.
- B. „Wszystko, czego doświadczamy, czym się radujemy i co z naszego Pana Jezusa Chrystusa staje się naszą rzeczywistością, jest zarazem doświadczaniem, radowaniem się i urzeczywistnianiem Trójjedynego Boga. Księga ta objawia Go w niezwykle sposób i w taki też sposób musimy Go doświadczać i radować się Nim. Wtedy nasze doświadczenie staje się Jego świadectwem; to żywe świadectwo jest obecnym świadectwem Jezusa Chrystusa. Najpierw On się objawia, następnie my radujemy się Nim i stajemy się Jego świadectwem, i na koniec nasze świadectwo staje się Jego obecnym objawieniem” (*Boża nowotestamentowa ekonomia*, s. 219).

Poselstwo trzecie

Cztery żywe stworzenia

Wersety biblijne: Ez 1:5–6, 10, 26.

- I. Gdy doświadczamy Boga jako wiejącego wiatru, osłaniającego obłoku, palącego się ognia i rozżarzonego elektrum, stajemy się czterema żywymi stworzeniami, zbiorową całością wyrażającą Chrystusa – Ez 1:5–6:**
- A. W Biblii liczba cztery wiąże się z Bożym stworzeniem i oznacza człowieka jako Boże stworzenie – Iz 11:12; Jr 49:36; Obj 7:1.
 - B. Liczba cztery wskazuje, że jesteśmy ludem odkupionym z każdego plemienia, języka, ludu i narodu – 5:9.
 - C. Cztery żywe stworzenia uznaje się za grupę; traktuje się je jako jedną całość.
- II. Im więcej doświadczamy cyklu, na który składają się wiatr, obłok, ogień i elektrum, tym bardziej stajemy się żywi – 1:18; J 6:51; por. Ps 95:1–2:**
- A. W wyniku doświadczania wiatru, obłoku, ognia i elektrum my, którzy byliśmy martwi, zostaliśmy ożywieni i staliśmy się żywymi stworzeniami – J 5:25; Ef 2:1, 5; Kol 1:13.
 - B. Jeśli nieustannie będziemy doświadczać cyklu, na który składają się wiatr, obłok, ogień i elektrum, nasza wewnętrzna istota stanie się żywa i będzie tryskać energią – 1 P 1:23; 2:4–5.
 - C. Istnieje dwojaki dowód pozwalający nam poznać, że jesteśmy żywymi stworzeniami:
 - 1. Wewnętrzny dowód to odczucie życia w naszym odrodzonym duchu – Rz 8:6.
 - 2. Zewnętrzny dowód to zajmowanie się licznymi duchowymi czynnościami:
 - a. Pierwszą z tych czynności jest modlitwa – 1 Tes 5:17; Kol 4:2; por. Lam. 3:55–56.
 - b. Inne czynności, dowodzące, że jesteśmy żywymi stworzeniami, włączają czytanie Biblii (Kol 3:16; Ps 119:15, 140), funkcjonowanie na spotkaniach (1 Kor 14:26, 31), służbę Bogu (1 Tes 1:9; Rz 1:9) i głoszenie ewangelii (1:1; 1 Kor 9:23).

3. Za każdym razem, gdy spotkamy Pana będącego wiatrem, obłokiem, ogniem i elektrum, nasza wewnętrzna istota będzie żywa, a my staniemy się witalnymi wierzącymi – tymi, którzy są żywi i aktywni – Dn 11:32b.

III. Cztery żywe stworzenia mają wygląd człowieka i są zbiorowym wyrazem człowieka zasiadającego na tronie – Ez 1:5, 26:

- A. To, że cztery żywe stworzenia są podobne do człowieka i że Bóg na tronie ma wygląd człowieka, wskazuje, iż centralna myśl Boża i Jego postanowienia powiązane są z człowiekiem – Rdz 1:26.
- B. Musimy właściwie oceniać Pańskie człowieczeństwo i widzieć, jakie to cudowne, że jesteśmy ludźmi.
- C. W Biblii tak naprawdę występuje tylko czworo ludzi: pierwszy człowiek, drugi człowiek, nowy człowiek i dziecko-mężczyzna; byliśmy pierwszym człowiekiem; Chrystus nazywa się drugim człowiekiem (1 Kor 15:47); dzięki odrodzeniu staliśmy się nowym człowiekiem (Ef 2:15); teraz w perspektywie mamy możliwość stania się dzieckiem-mężczyzną (Obj 12:5).
- D. Chrystus, którego musi wyrażać kościół, jest człowiekiem na tronie – 3:21; por. Dz 7:56.
- E. To człowiek wypełnia Boży plan, to człowiek wyraża Boga, to człowiek pokonuje wroga i to człowiek przynosi Boże królestwo do rasy ludzkiej; Bóg potrzebuje człowieka.
- F. W pierwszym rozdziale Księgi Ezechiela występują trzy istotne sprawy dotyczące czterech żywych stworzeń, mających wygląd człowieka:
 1. Żywe stworzenia to sposób, w jaki Bóg przejawia swoją chwałę; jeśli nie mają one wyglądu człowieka, Boża chwała nie może się przejawić – w. 28.
 2. Żywe stworzenia to sposób, w jaki Bóg porusza się na ziemi; od nich zależy Jego poruszanie – w. 12–21.
 3. Żywe stworzenia to sposób, w jaki Bóg zarządza na tronie – w. 26:
 - a. Boży tron, centrum Jego zarządzania, panuje nad wszystkim na ziemi, a także nad wszystkim, co odnotowuje Księga Ezechiela – Obj 4:2, 6.
 - b. Ponieważ żywe stworzenia mają wygląd człowieka, Boży tron zarządza – Jr 17:12.

- c. Człowiek jest sposobem, w jaki Bóg się przejawia; człowiek jest sposobem, w jaki Bóg się porusza; i człowiek jest sposobem, w jaki Bóg zarządza.

IV. Cztery żywe stworzenia mają cztery twarze – Ez 1:6a, 10:

- A. Twarz człowieka wskazuje, że żywe stworzenia żyją we właściwym człowieczeństwie, człowieczeństwie Jezusa – w. 10a:
 1. Chwalebne piękno Pana Jezusa przejawia się w Jego człowieczeństwie – por. Wj 28:2; Rz 13:14.
 2. Pańskie zbawienie czyni z nas właściwych ludzi.
 3. Im bardziej duchowi się stajemy, tym normalniejsi, zwyczajniejsi i ludzcy będziemy – Kol 3:4, 10–11.
 4. Musimy być ludzcy nie dzięki naszemu naturalnemu człowieczeństwu, ale człowieczeństwu Jezusa; to właśnie znaczy być „Jezusowo ludzcy”.
 5. Apostołowie uczą nas w listach, jak być właściwymi ludźmi, a w szczególności jak być właściwymi mężami, żonami i rodzicami – Ef 5:22 – 6:9; Kol 3:18 – 4:1.
- B. Twarz lwa – Ez 1:10b:
 1. W Biblii lew symbolizuje odwagę, werwę, siłę, zwycięstwo i panowanie – Prz 28:1; Rdz 49:9.
 2. Jeśli jak lwy będziemy odważni wobec grzechu, świata i szatana, Bóg będzie mógł przez nas ustanowić swoje rządy – Obj 5:5; Rz 5:17.
- C. Twarz wołu – Ez 1:10c:
 1. Wół symbolizuje kogoś, kto ochoczo pracuje, niesie brzemię i się poświęca – 1 Kor 15:10, 58; Dz 20:24; Flp 2:30.
 2. Wszyscy musimy wyrażać rzeczywistość służenia innym, niesienia odpowiedzialności i poświęcania swego życia – 1 Kor 9:9; 1 Tm 5:18; Rz 12:1.
- D. Twarz orła – Ez 1:10d:
 1. W Biblii orzeł symbolizuje Boga potężnego, pełnego życia, najwyższego – Wj 19:4.
 2. My, wierzący w Chrystusa, mamy w sobie Boże życie; życie to przewyższa wszystko i sprawia, że mamy wyraz świadczący o pełni życia i przewyższaniu wszystkiego – Iz 40:31; J 6:15; Flp 4:12–13:

- a. Mamy boską i wszechmocną zdolność do wyrażania Boga w każdej ludzkiej sytuacji.
 - b. Jesteśmy niezniszczalni, niepokonani i niewyciężeni, żeby realizować Bożą ekonomię — Rz 8:37.
3. Musimy być jak orły i nie pozwalać, by cokolwiek nas przytrzymało, powstrzymało bądź przygnębiało; oznacza to, że powinniśmy móc pokonać zarówno prześladowania, jak i pochwały — por. J 6:15; Flp 4:12–13.

VI. Cztery żywe stworzenia są zbiorowym, poczwórnym wyrazem Chrystusa i zbiorowo wyrażają Jego życie — Ez 1:10:

- A. Cztery żywe stworzenia mające cztery twarze symbolizują skoordynowaną zbiorową całość, zbiorowego Chrystusa, który jest zbiorowym wyrazem Boga pośród ludzi — 1 Kor 12:12 i przyp. 2.
- B. Cztery twarze żywych stworzeń odpowiadają czterem ewangeliiom: Ewangelii Mateusza przedstawiającej Chrystusa jako lwa, Króla Bożego królestwa; Ewangelii Marka, przedstawiającej Chrystusa jako woła, Sługę Bożego; Ewangelii Łukasza, przedstawiającej Chrystusa jako człowieka, Człowieka-Zbawcę; Ewangelię Jana, przedstawiającej Chrystusa jako orła, Boga.
- C. Cztery żywe stworzenia są zbiorową całością wyrażającą zupełnie Chrystusa, to, jaki On dokładnie był, gdy żył na ziemi.

Poselstwo czwarte

Koordinacja czterech żywych stworzeń

Wersety biblijne: Ez 1:9, 11–14; Rz 12:4–5.

- I. Centralną sprawą w pierwszym rozdziale Księgi Ezechiela jest objawienie o tym, że Bóg potrzebuje grona żywych stworzeń, które mogą się ze sobą koordynować jako jedna zbiorowa całość, zbiorowy Chrystus, ze względu na Jego wyraz, poruszanie i zarządzanie; koordynacja jest kluczem do zrozumienia wizji zawartej w pierwszym rozdziale Księgi Ezechiela – w. 5, 10, 12, 20, 26.
- II. Koordinacja czterech żywych stworzeń nie przebiega w nich samych, ale w Bogu i dzięki boskiej mocy, sile oraz łasce, ponieważ skrzydła orle są środkiem, za pomocą którego one się koordynują i poruszają jako jedno – w. 9, 11; Wj 19:4; Iz 40:31; 2 Kor 12:9; 1 Kor 15:10:
 - A. Sam Bóg jest koordynującym czynnikiem umożliwiającym wszystkim częściom boskiej budowli być jedno – Wj 26:29–30; por. 1 J 4:8; 2 Tm 1:6–7; 1 Kor 12:31; 13:5, 7.
 - B. Czymkolwiek jesteśmy w sobie samych, cokolwiek w sobie samych mamy i robimy, prowadzi nie do koordynacji, ale do podziału i oddzielenia – por. Flp 3:3; Rz 8:16.
 - C. Skrzydła orle służą nie tylko do poruszania się, lecz także do ochrony; cokolwiek robimy i czymkolwiek jesteśmy, musi być dzięki łasce Pana i Jego mocy – 1 Kor 15:10; 2 Kor 1:12; 4:7.
 - D. Jednocześnie Pańska łaska i Jego moc nas oceniają, osłaniają – Ps 17:8; 57:2; 63:8; 91:4; 2 Kor 12:9b.
 - E. Żywe stworzenia wyglądają jak człowiek (Ez 1:5), ale poruszają się jak orzeł:
 1. Wskazuje to, że zawsze musimy wyrażać siebie jako normalnego człowieka.
 2. Jednakże poruszające się i oceniające skrzydła powinny sprawiać wrażenie, że jest Boska Istota, że z nami jest Bóg jako nasza moc i ochrona.
- III. Księga Ezechiela 1:9 i 11b–12 przedstawia piękny obraz koordynacji, jakiej potrzebujemy w życiu kościoła:

- A. Każde żywe stworzenie zwrócone jest w jednym kierunku (odpowiednio na północ, południe, wschód i zachód), a dwa skrzydła każdego z nich są rozpostarte i stykają się z przyległymi skrzydłami sąsiadującego stworzenia, tworząc czworobok.
- B. Bez względu na to, w jakim kierunku się one razem poruszają, żadne z nich nie musi się odwracać; jedno idzie prosto przed siebie, jedno zawraca, czyli się cofa, a dwa pozostałe idą bokiem – w. 9.
- C. To piękny obraz koordynacji w kościele, Ciele Chrystusa, w którym każdy członek znajduje się na szczególnej pozycji i pełni szczególną funkcję bądź posługę – Rz 12:4–8; 1 Kor 12:14–30; Ef 4:7–16; 2 Tm 4:5; Kol 4:17.
- D. Gdy jeden członek funkcjonuje, porusza się „prosto przed siebie”, żeby wypełnić swoją funkcję, pozostałe zaś członki dostosowują się do niego, idąc w tym samym kierunku; niektóre idą „tyłem” a inne „bokiem”, czyniąc wszystko przez krzyż i dzięki Duchowi, by udzielać innym Chrystusa dla dobra Jego Ciała – Ez 1:9, 11b–12; 1 Kor 12:14–30.
- E. W służbie kościoła wszyscy musimy się uczyć, jak chodzić nie tylko prosto przed siebie, lecz także tyłem i bokiem:
1. W koordynacji nie ma wolności ani miejsca na wygodę; koordynacja powstrzymuje nas przed wykonywaniem zwrotów – por. Ef 3:18.
 2. Zanim zrobimy cokolwiek, musimy się zatrzymać i mieć społeczność oraz koordynację z tymi, którzy z nami służą.
 3. Społeczność nas scala, zespala, dostosowuje, ściera, dopasowuje, ogranicza, chroni, zaopatruje i sprowadza na nas błogosławieństwo; Ciało trwa w społeczności – por. 4:4; 2 Kor 13:13.
- F. Jeżeli bracia, mający różne funkcje, nie potrafią się koordynować, będą ze sobą rywalizowali, a nawet walczyli, co może doprowadzić do podziału – por. Flp 1:17; 2:2; Ga 5:25–26:
1. Gdy brat, który niesie brzemień o ewangelię, funkcjonuje, poruszając się prosto przed siebie, to inny, który niesie brzemień o pasienie, powinien uczyć się chodzić tyłem; pozostali święci powinni pójść za tymi dwoma bokiem.
 2. Chodzić do tyłu i bokiem to mówić „amen” na posługę, funkcję i brzemień innego członka – Rz 12:4; por. 1 Kor 14:29–31.

3. Jeśli będziemy dbali tylko o swoją szczególną służbę i nie będziemy chodzili w czworaki sposób ukazany powyżej, staniemy się w końcu problemem w kościele — por. 3 J 9.

4. Na tym, który idzie prosto przed siebie, spoczywa odpowiedzialność podążania za Duchem — Ez 1:12; por. Dz 2:14; 16:6–10.

G. Stosujmy sprawę koordynacji nie tylko w danym kościele miejscowym, lecz także pomiędzy kościołami; oznacza to, że jesteśmy naśladowcami kościołów — 1 Tes 2:14.

IV. Koordynacja żywych stworzeń prowadzi do tego, że stają się one rozpalonymi węglami i płonącymi pochodniami; im więcej się ze sobą koordynujemy, tym bardziej rozpalamy siebie nawzajem — Ez 1:13:

A. Rozpalenie się węgla prowadzi do co najmniej trzech rzeczy:

1. Wszystko, co nie jest zgodne z Bogiem i Jego naturą, zostanie spalone przez uświęcający i oczyszczający ogień rozpalonych węgla, a ostanie się tylko to, co z Boga.

2. Płonienie w koordynacji czyni z nas płomiennych, ogromnie gorących wierzących — Obj 4:5; Rz 12:11; 2 Tm 1:6–7; Obj 3:15–16.

3. Płonienie w koordynacji wytwarza moc kościoła i jego wpływ — Dz 1:14.

B. Podczas gdy węgle służą do tego, by się palić, pochodnie mają oświetlać — Ez 1:13:

1. Uświęcający ogień staje się uświęcającym światłem:

a. Dziedziny, w których zostajemy spaleni przez uświęcający ogień, samorzutnie stają się dziedzinami, co do których sami zostajemy oświeceni i co do których innych możemy oświecać — por. Iz 6:1, 5–8.

b. We właściwym życiu kościoła pośród braci i sióstr powinno być nic z ciemności; wszystkich nas trzeba na wskroś oświecić.

2. Ogień nie jest nieruchomy, ale zawsze się porusza — Hbr 12:29:

a. U żywych stworzeń jest ogień, ponieważ w ich społeczności pozwalają one Bogu między sobą swobodnie się poruszać.

- b. Wygląd żywych stworzeń podobny do płonącego ognia wskazuje, że mają one wygląd uświęcającego Boga — Ez 1:26–27.
- 3. To, że ogień jest jasny, wskazuje, że w koordynacji żywych stworzeń przejawia się ich chwalebny i majestatyczny stan — w. 13.
- 4. Podczas gdy jasność jest zwyczajna, to zaświecenie błyskawic — szczególnie, co wskazuje, że w szczególnym czasie nagle zabłyśnie szczególnie światło i wprawi innych w zdumienie — por. Mt 24:27.
- 5. Żywe stworzenia biegają, ponieważ mają moc i wpływ — Ez 1:14.

V. Aby koordynować się z innymi, musimy zapierać się własnego „ja”, doświadczając rozprawiania się przez krzyż, i żyć oraz działać dzięki Bożej łasce oraz mocy, symbolizowanych przez skrzydła orle — w. 9, 11; Iz 40:31:

- A. Nie wolno nam działać ani niczego czynić, by wyrażać własne „ja”; musimy natomiast czynić wszystko w życiu Ojca wraz z Jego naturą, by Go wyrażać; oto chwala, i to w tej chwale wszyscy jesteśmy jedno — J 17:22–24.
- B. Aby koordynować się z innymi, musimy obierać przebaczonego Pana za swoje przebaczone życie i przebaczać innym oraz dążyć do tego, by inni nam przebacжали, pozwalając, by pokój Chrystusowy rozsądzał w naszych sercach — Kol 3:12–15.
- C. Aby koordynować się z innymi, musimy uporać się z bożkami w swoim sercu, ze względu na Chrystusa uznając wszystko za stratę i śmieci, aby Go zyskać — Ez 14:3–5; Flp 3:7–8, 12–14.
- D. Jeśli trwamy w Bogu, polegamy na Nim, mieszkamy w Nim i Go wyrażamy, możemy koordynować się razem w Bogu — J 15:5, 7; 8:31; Ps 90:1; 26:1; 31:21; 91:1, 9, 14; Flp 1:20; 1 Kor 10:31.

VI. Żywe stworzenia podążają za Duchem, co wskazuje, że aby koordynować się z innymi w Ciele Chrystusa, musimy postępować za pośrednictwem Ducha i według ducha — Ez 1:12; Ga 5:16, 25; Rz 8:4:

- A. Nasz duch jest rozległy jak wszechświat; Bóg mieszka w naszym duchu, który jest dzisiejszą Jerozolimą — Ef 2:22; Lb 16:22; Hbr 12:9:

1. Gdy Biblia mówi o „naszym duchu”, włącza w niego duchy wszystkich świętych — Ga 6:18; Flp 4:23; 2 Tm 4:22; 1 Kor 6:17.
 2. „Słowa »nasz duch« [w Liście do Rzymian 8;16] obejmują ducha Pawła, ducha Marcina Lutra, ducha Johna Wesleya, ducha brata Nee, twojego ducha i mojego” (*Życio-studium Lištu do Efezjan*, s. 203).
- B. List do Efezjan objawia, że musimy przebywać w zespolonym duchu, by przebywać w scalaniu, aby zaistniała rzeczywistość Ciała Chrystusa — 1:17; 2:22; 3:5, 16; 4:23; 5:18; 6:18; por. Kpł 2:4; 1 Kor 12:24.

VII. Aby koordynować się z innymi, musimy być jedno z koordynującym się Trójjedynym Bogiem:

- A. Sposób, w jaki Boska Trójca porusza się w koordynacji, przedstawiony w Ewangelii Mateusza 12:28, jest dla nas doskonałym i pięknym przykładem do naśladowania; jest dobrym wzorem koordynacji członków Ciała, pozostawionym nam przez Głowę:
1. Sposób, w jaki Pan wyrzucał demony, mocą Kogoś innego i dla Kogoś innego, dowiódł, że nie postępował On indywidualistycznie, lecz pokornie i bezinteresownie.
 2. Syn, centrum Boskiej Trójcy, w żadnej mierze nie żył dzięki sobie ani dla siebie, ani na sobie się też nie koncentrował; wszystko, co czynił, czynił przez Ducha Bożego dla dobra królestwa Boga Ojca.
 3. Pokazuje to harmonię, piękno i doskonałość, panujące w Boskiej Trójcy.
 4. To, że Ciała Chrystusa nie zostało jeszcze dziś we właściwej mierze zbudowane w życiu kościoła, wynika z braku odpowiedniej koordynacji.
 5. Możemy coś zrobić zgodnie z Bożą wolą, ale tego, co robimy, nie powinniśmy robić sami, lecz mocą innych; nie powinniśmy też robić tego dla siebie, lecz w interesie, dla dobra, Boga na ziemi.
- B. Codziennie musimy wyprowadzać się z siebie i wprowadzać do współzamieszkującego i koordynującego się Trójjedynego Boga — 2 Tes 3:5; Jud 19–21; J 17:17.

Poselstwo piąte

Skrzydła orła, ręce człowieka i stopy cielęcia

Wersety biblijne: Ez 1:5–11; Iz 40:31; Dz 16:7; Ef 4:1; 1 Kor 2:15.

- I. Skrzydła orle symbolizują moc zmartwychwstania Chrystusa, Bożą moc w życiu, zastosowaną względem nas i stającą się naszą łaską — Ez 1:6b, 9, 11b; Wj 19:4; Iz 40:31; 2 Kor 4:7; 1:12; 12:9; 1 Kor 15:10:**
- A. Biblia posługuje się orłem jako symbolem Ducha, gdy mówi o Duchu mocy — Iz 40:31.
 - B. Gdy Bóg wyratował Izraelitów z Egiptu i przyprowadził do siebie pod górę Synaj, powiedział im, że niósł ich niczym orzeł, na swoich skrzydłach; przez te słowa łaski dawał im poznać, że był względem nich pełen łaski — Wj 19:4.
 - C. Psalm 103:5 mówi, że Bóg może nas zaspokoić, żeby jak u orłów odnowiła się nasza młodość; możemy jak orły odnowić swoją młodość dzięki obieraniu Chrystusa za nasze życie — Kol 3:4.
 - D. „Ci, którzy czekają na Jahwe, nabiorą siły, wzbiją się w górę na skrzydłach jak orły, będą biec, a nie mdleć, iść, a nie ustawać” — Iz 40:31:
 - 1. Czekać na Jahwe, wiecznego Boga, oznacza, że kładziemy sobie kres, czyli powstrzymujemy siebie w życiu na co dzień, swoje poczynania i wykonywanie czynności, a przyjmujemy Boga w Chrystusie jako nasze życie, osobę i zastępstwo — 8:17; Ga 2:20; Hbr 12:2; Kol 4:2.
 - 2. Kto tak czeka, dozna odnowienia i wzmocnienia do tego stopnia, że wzbije się na skrzydłach jak orzeł; taki przeobrażony człowiek będzie nie tylko szedł i biegł, lecz także szybował w niebiosach, wysoko ponad wszystkimi ziemskimi przeszkodami.
 - E. To, czym jesteśmy i co robimy, nie powinno być według naszej własnej mądrości, siły ani zdolności, lecz dzięki Bożej łasce, ponieważ nie chlubimy się w sobie ani w niczym innym, tylko w Panu — 2 Kor 1:12; 10:17; 1 Kor 3:21; Ga 6:14; Flp 3:3; Jr 9:23–24.
 - F. Pańska łaska, moc i siła służą temu, byśmy się poruszali, jak i nas osłaniają:

1. Z jednej strony, Pańska łaska jest mocą, żebyśmy się poruszali; z drugiej strony, Pańska moc jest naszą ochroną, schronieniem — 1 Kor 15:10; 2 Kor 12:9; Ps 17:8; 57:2; 63:8; 91:4.
2. Przednia twarz czterech żywych stworzeń to twarz człowieka, ale ciało jest ciałem orła — Ez 1:10a, 11b:
 - a. Żywe stworzenia z wyglądu podobne są do człowieka, ale poruszają się jak orzeł.
 - b. Dwa skrzydła służące poruszaniu i dwa skrzydła służące osłonięciu wskazują, że z nami wiąże się coś tajemniczego i że sprawiamy wrażenie Istoty Boskiej.

II. Duchowe znaczenie rąk człowieka jest takie, że normalny chrześcijanin powinien zawsze wykonywać różne rzeczy tak, jak człowiek — w. 8a; Dz 20:34:

- A. Pisma Pawła wskazują, że chociaż doświadczał on orlich skrzydeł, wciąż był bardzo ludzki na co dzień: obierał ludzki sposób i po ludzku wykonywał różne rzeczy — 1 Tes 2:5–8; 1 Tm 5:23; 2 Tm 4:20.
- B. Bez względu na to, ile mamy Bożej łaski i jak bardzo Pan nas wzmacnia, mimo to musimy wykonywać różne rzeczy po ludzku:
 1. Pod orlimi skrzydłami powinny być ludzkie ręce, i te zawsze powinny pracować — Ef 4:28; Dz 20:35; 18:3; 2 Tes 3:6–12.
 2. Potrzebujemy zarówno skrzydeł Pańskiej wzmacniającej łaski, jak i rąk człowieka, które współpracują z Bogiem po ludzku.
- C. Najwyższy rodzaj człowieczeństwa to taki, w którym boskość dodaje się naszego człowieczeństwa i boskie przymioty wyrażają się w naszych ludzkich cnotach — 1 Kor 12:31b — 13:8a; Mt 5:44; Flp 4:5–7; Łk 23:34a; Mt 18:21–22; 1 Kor 4:2; 7:25b; Ps 37:3; 1 P 5:5–6; J 13:3–5; 1 P 3:8; Flp 2:3; Ef 4:2.
- D. Chrześcijańskie człowieczeństwo nie odnosi się do naszych naturalnych cech; to raczej Chrystus, który żyje w nas i przez nas się wyraża — Ga 2:20; Flp 1:19–21a; 2 Kor 12:2.
- E. Wszyscy uczmy się, jak być ludzkimi chrześcijanami, którzy żyją w sposób Jezusowo ludzki według człowieczeństwa Jezusa, czyli Jego ludzkiego życia w zmartwychwstaniu — 4:10–11:
 1. Zniszczyć człowieczeństwo to popsuć sposób i kanał, które Bóg stworzył ze względu na swoją ekonomię.

2. Im bardziej duchowi jesteśmy, tym bardziej ludzcy będziemy.
3. Jeśli mamy żyć Chrystusem, musimy się uczyć być prawdziwie ludzcy:
 - a. Z jednej strony, mamy boską naturę (2 P 1:4); z drugiej strony, jesteśmy normalnymi ludźmi.
 - b. To, że mamy boską naturę wraz z boskim życiem, nie oznacza, iż nie jesteśmy już ludźmi.
 - c. Musimy prowadzić prawdziwie ludzkie życie przy pomocy boskiego życia i boskiej natury; w ten sposób będziemy mogli prowadzić najwyższego rodzaju ludzkie życie, takie życie jak życie Pana Jezusa — Ef 4:20–21.
- F. Gdy Chrystus jako życie wchodzi w nas, jest życiem wiecznym zarówno z boskim życiem i boską naturą, jak i ludzkim życiem i ludzką naturą; teraz nasz wspaniały Zbawiciel żyje, postępuje, porusza się i działa jako życie w nas w sposób cichy i zwyczajny, a także bardzo ludzki — Kol 3:4, 12–14.
- G. Duch, którego jeszcze nie było, ponieważ Jezus nie został jeszcze otoczony chwałą w zmartwychwstaniu, jest Duchem wraz z człowieczeństwem Jezusa; dzisiaj Duch został ukonstytuowany otoczonym chwałą człowieczeństwem Jezusa — Łk 24:26; J 7:37–39.
- H. Musimy doświadczać Ducha Bożego, który jest Duchem Jezusa — Dz 16:7:
 1. Duch Jezusa odnosi się do Ducha wcielonego Zbawiciela, który jako Jezus w swoim człowieczeństwie przeszedł przez ludzkie życie i śmierć na krzyżu.
 2. Wskazuje to, że w Duchu Jezusa mieści się nie tylko boski pierwiastek Boga, lecz także ludzki pierwiastek Jezusa i pierwiastki Jego ludzkiego życia oraz cierpień śmierci.

III. Stopy cielenia oznaczają w sensie duchowym to, że powinniśmy chodzić podobnie jak cielęta i mieć proste stopy; powinniśmy chodzić nie według naszych wypaczonych stóp, lecz na stopach cielenia — Ez 1:7; 2 Kor 1:12:

- A. Apostoł Paweł mówi o chodzeniu na prostych stopach cielenia — 2:17; 1 Tes 2:3–4, 12; Ef 4:1.

- B. Stopy cielęcia są nie tylko proste, lecz także rozszczepione, rozdzielone; rozdzielona racica symbolizuje to, że w chrześcijańskim postępowaniu powinniśmy rozróżniać to, co jest właściwe, i to, co jest niewłaściwe, w oczach Bożych — Kpł 11:4–6; Flp 1:9; 1 Kor 2:14–15:
1. Rozwój umiejętności rozróżniania następuje w wyniku uczenia się i zdobywania doświadczeń — Hbr 4:12; 5:14; 1 Kor 2:15:
 - a. Na ile się nauczymy i zdobędziemy doświadczeń przed Bogiem, na tyle nabędziemy umiejętności rozróżniania.
 - b. Najgłębsze rozróżnianie pochodzi z najgłębszego karceńia.
 2. „I o to się modłę, aby miłość wasza coraz bardziej obfitowała w poznanie i wszelkie rozróżnienie” — Flp 1:9:
 - a. Rozróżnianie to umiejętność rozpoznawania; greckie słowo *rozróżnianie* znaczy „wyczulone postrzeganie, takt moralny”.
 - b. Według Pawła powinniśmy kochać umysłem obfitującym w poznanie i rozróżnienie:
 - 1) Takim poznanie i rozróżnieniem jest Chrystus; gdy doświadczamy Go, staje się On naszym poznaniem i rozróżnieniem, naszą wnikliwą mocą.
 - 2) Im bardziej doświadczamy Chrystusa, tym więcej będziemy rozróżniali różne sprawy nie przy pomocy własnej pomysłowości, ale dzięki Chrystusowi, który w nas żyje — Ga 2:20.
 3. Musimy rozróżniać etykę i Chrystusa, ponieważ etyczne nauczanie nie jest z Chrystusa, z Ducha, ze zmartwychwstania ani z nowego stworzenia — 6:15.
 4. Ósmy rozdział Listu do Rzymian objawia, jak najlepiej rozróżniać, sekret rozróżniania — to rozróżniać według życia lub śmierci.
- C. Kopyta cielęce „Iśniły jak polerowany brąz” (Ez 1:7); wskazuje to, że nasze postępowanie musi zostać poddane sprawdzeniu i spaleni przez Pana, by stało się niczym jaśniejący brąz, który oświeca i sprawdza innych — Obj 1:15a.

D. W Biblii cielę oznacza świeżość, żywość i werwę:

1. Cielę jest młode, pełne wigoru i energii; wskazuje to, że nasze chrześcijańskie postępowanie powinno być „podskakującym postępowaniem”, pełnym życia – Ps 29:6; Ml 3:20.
2. Jeśli radujemy się łaską i żyjemy w Bożej obecności, zawsze będziemy nowi i świeży i nie będzie widać u nas żadnej starości.

IV. Jeśli my, żywe stworzenia, mamy skrzydła orła, ręce człowieka i stopy cielęcia, możemy się skoordynować i stać jedną zbiorową całością w celu realizacji Bożej ekonomii.

Poselstwo szóste

Wysokie i straszliwe koła

Wersety biblijne: Ez 1:15–21.

I. Cała Biblia, od Księgi Rodzaju po Księgę Objawienia, przedstawia pełny obraz Bożej ekonomii (Ef 1:10; 3:9; 1 Tm 1:4) i Bożego poruszania na ziemi, by wypełniła się Jego ekonomia:

- A. W Księdze Ezechiela Boża ekonomia i Jego poruszanie w tej ekonomii symbolizowane są przez koło — 1:15:
 - 1. Piasta tego wielkiego koła oznacza Chrystusa, który jest centrum Bożej ekonomii, a obręcz — odpowiedniczkę Chrystusa, kościół, który znajduje swe zwieńczenie w Nowej Jerozolimie.
 - 2. Szprychy koła, wychodzące z piasty i biegnące do obręczy, symbolizują licznych wierzących, którzy są członkami Chrystusa.
- B. Ukazanie się na ziemi wysokich i straszliwych kół obok żywych stworzeń pokazuje, że w ślad za koordynacją czterech żywych stworzeń Bóg wykonuje ruch.
- C. Poruszanie się dzięki kołu wskazuje na nadzwyczajne, celowe poruszanie.
- D. Ponadto wskazuje to, że owo poruszanie nie odbywa się dzięki naszej własnej sile.
- E. Koła przy czterech twarzach żywych stworzeń (w. 15) wskazują, że jeśli mamy cieszyć się Pańskim poruszaniem, wprawdzie musimy żyć Panem, wyrażając Go (Rz 13:14; Ga 2:20; Flp 1:19–21).

II. Z boku każdego żywego stworzenia znajduje się wysokie i straszliwe koło — Ez 1:15–21:

- A. Poruszanie się kół jest szczególnym, nadzwyczajnym poruszaniem się Pana służącym Jego odwiecznemu zamysłowi dzięki Niemu jako naszej sile, mocy i naszemu zasobowi — por. w. 5–8, 19–20.
- B. Nasz Bóg żyje (1 Tm 3:15; Hbr 3:12), nasz Pan się porusza (Mt 16:18), a Duch działa (Obj 5:6b), by wypełnić Jego odwieczną ekonomię (por. Dn 11:32b).
- C. Boże poruszanie to poruszanie się Jego ekonomii w człowieku; poruszanie to go przeobóstwia i zdradza jednego nowego człowieka

ka, w wyniku czego Bóg w Chrystusie uzyskuje swój zbiorowy wyraz i zarządzanie — Ez 1:10, 13, 15, 26–27; Ef 2:15; 4:22–24; Kol 3:10–11.

- D. W każdym miejscowym kościele i u każdego pojedynczego wiążącego powinno być wysokie i straszliwe koło — por. Dz 13:1–2:
1. Aby uczestniczyć w Pańskim poruszaniu, musimy mieć z Nim więź osobistą, serdeczną, prywatną i duchową — Pnp 1:2–4; Mk 12:30.
 2. Aby uczestniczyć w Pańskim poruszaniu, idziemy w Jego pójściu, dajemy w Jego dawaniu i modlimy się w Jego modlitwie:
 - a. Musimy podążać za Barankiem, dokądkolwiek On idzie, prowadząc życie ołtarza i namiotu dzięki zważaniu na ducha i okazywaniu szacunku Chrystusowi, który jest Głową i Ciałem — Obj 14:4; Rdz 12:7–8; 13:3–4, 18; Ml 2:15–16; 2 Kor 2:13; 7:5–6; 1 J 1:3.
 - b. Musimy być radosnymi dawcami i stawać się współpracownikami w prawdzie — 2 Kor 9:6–7; 3 J 7–8.
 - c. Musimy współpracować z Panem przez modlitwę, by realizować Jego poruszanie, działając razem z działającym Bogiem w celu wypełnienia Jego ekonomii, co widzimy w Dziejach Apostolskich:
 - 1) Potrzebujemy takiej modlitwy, która spowodowała wylanie Ducha — 1:14; 2:1–4, 16–17a.
 - 2) Potrzebujemy takiej modlitwy, która wstrząsnęła ziemią i wzmocniła uczniów Duchem Świętym do wypowiedzenia słowa z odwagą — 4:24–31.
 - 3) Musimy powierzać siebie nieustannie i trwać niezłomie w modlitwie oraz posłudze słowa — 6:4.
 - 4) Potrzebujemy takiej modlitwy, która wprowadziła Piotra w uniesienie i przyniosła mu niebiańską wizję — 10:9–16.
 - 5) Potrzebujemy takiej modlitwy, która otworzyła Piotrowi bramy więzienia — 12:4–14.
 - 6) Potrzebujemy takiej modlitwy, która wprowadziła pięciu proroków i nauczycieli w Pańskie posłannictwo — 13:1–4.

- 7) Potrzebujemy takiej modlitwy, która spowodowała wielkie trzęsienie ziemi i wstrząsnęła posadami więzienia – 16:23–26.
- 8) Potrzebujemy takiej modlitwy, która wprowadziła Pawła w uniesienie i w Pańskie przemawianie do niego – 22:17–21.

III. To, że wysokie i straszliwe koła są na ziemi, wskazuje, iż Bóg potrzebuje poruszania na ziemi – Ez 1:15; Mt 6:10:

- A. Beryl to wygląd Pana, gdy On się porusza; koła wyglądały jak beryl, co pokazuje, że wszędzie, dokąd udaje się koło, przynosi ze sobą wygląd Pana – Ez 1:16a; Dn 10:6.
- B. To, że koła wyglądają tak samo, pokazuje, że poruszanie się Pana w każdym kościele wygląda tak samo – Ez 1:16b; 1 Kor 4:17; 7:17; 11:16; 14:33; 16:1; Obj 1:12; 1 Tes 2:14.
- C. Koło w kole (Ez 1:16) wskazuje na Pańskie poruszanie w naszym poruszaniu:
 1. Wewnętrzne koło, Pan jako piasta, jest źródłem mocy dla poruszającego się zewnętrznego koła, kościoła, który jest obręczą.
 2. To, że Eliasz modlił się w modlitwie, oznacza, iż Pańska modlitwa była w jego modlitwie; to koło w kole – Jk 5:17:
 - a. Nie modlił się on w swoich uczuciach, myślach, zamiarach lub nastrojach ani w jakichś motywach wynikłych z okoliczności czy też sytuacji, aby wypełnić własny zamysł.
 - b. Modlił się w modlitwie, którą dał mu Pan, aby spełnić Jego wolę – Rz 8:26–27.
 3. Wewnętrzne koło to „silnik”, prądnica, generator, który sprawia, iż koło się porusza:
 - a. Jeśli nasze poruszanie się jest autentyczne, musi się w nim poruszać Pan – por. 1:9; 8:16.
 - b. W życiu kościoła Pan jest piastą, kołem w kole, my zaś – obręczą – por. Kol 1:17–18.
- D. To, że koła poruszały się w czterech kierunkach, ale nie skręcały, wskazuje na poruszanie się w koordynacji, bez wykonywania zwrotów – Ez 1:17; por. w. 12 i przyp. 1.
- E. W sobie powinniśmy być niepozorni, natomiast koło przy nas, czyli poruszanie się Bożej ekonomii wraz z nami, powinno być

wysokie i straszliwe – w. 18; 1 Kor 15:9; 2 Kor 11:5; 12:11; Ef 3:8–11.

F. Wysokie i straszliwe obręcze kół, pełne oczu, obrazują to, że jeżeli będziemy jedno z Panem w Jego poruszaniu się, będziemy mieli Jego boską zdolność widzenia, umiejętność przewidywania oraz objawienie – Ez 1:18; Ef 1:17:

1. Im więcej będziemy uczestniczyli w poruszaniu się Pana, tym więcej On nas będzie oświecał.

2. Im więcej się poruszamy, tym więcej zobaczymy.

G. To, że koła podążają za żywymi stworzeniami, oznacza, że poruszanie się Bożego dzieła zależy od tego, czy my wykonamy ruch; oznacza to również, że jeśli poruszamy się w wierze, Pan podąży za ruchem przez nas wykonanym – Ez 1:19; 2 Kor 5:7; 4:13, 18; por. Koh 11:4.

H. Koła podążają za żywymi stworzeniami (Ez 1:19, 21), a stworzenia za Duchem, lecz Duch znajduje się w kołach:

1. To pokazuje, że poruszanie się Pana w naszym poruszaniu to zasada wcielenia – w. 20; por. 1 Kor 7:10, 12.

2. Pokazuje to również, że jesteśmy jedno z Panem, a On jedno z nami – 6:17, 19; J 14:16–17; Dz 16:6–10; por. Hbr 11:8, 27.

3. Pan podąża za nami, my – za Duchem, a Duch znajduje się w kołach – Ez 1:20–21.

4. Oto obecne Pańskie poruszanie się na ziemi i oto Pańskie odzyskiwanie.

PYTANIA DO POSELSTW:

1.

1. Na jakiej podstawie mówimy, że pierwszy rozdział Księgi Ezechiela jest najgłębszy w Biblii?
2. Wyjaśnij, dlaczego dla kogoś, kto służy Panu, najważniejszą sprawą jest zobaczyć wizję?
3. Jaka modlitwa przynosi nam niebiańską wizję?
4. W jaki sposób pierwszy rozdział Księgi Ezechiela ukazuje nam pragnienie, jakie Bóg ma w swym sercu, i zamysł, jaki chce zrealizować?

2.

1. Jakie głębsze znaczenie ma silny wiatr z północy?
2. Jakie głębsze znaczenie ma ocieniający obłok?
3. Jakie głębsze znaczenie ma płonący ogień i rozżarzone elektrum?
4. Jaka powinna być duchowa historia normalnego chrześcijanina?

3.

1. Co jest źródłem czterech żywych stworzeń i jakie ma to odniesienie do doświadczenia?
2. Przedstaw dwojaki dowód na to, że jesteśmy żywymi stworzeniami?
3. Co to znaczy, że cztery żywe stworzenia mają wygląd człowieka?
4. Opisz cztery twarze czterech żywych stworzeń i wyjaśnij, co każda z tych twarzy oznacza.

4.

1. Co jest centralną sprawą w pierwszym rozdziale Księgi Ezechiela i co oznaczają skrzydła orle w powiązaniu z koordynacją czterech żywych stworzeń?
2. W jaki sposób pierwszy rozdział Księgi Ezechiela przedstawia piękny obraz koordynacji, jakiej potrzebujemy w życiu kościoła, i jak o tym obrazie mówi?

3. Do czego prowadzi koordynacja czterech żywych stworzeń?
4. Wymień trzy rzeczy, których potrzebujemy, żeby koordynować się z innymi?

5.

1. Jakie duchowe znaczenie mają skrzydła orle? Objasnij to, przytaczając odnośniki biblijne i odnosząc to w praktyce do służby pełnionej Bogu.
2. Jakie duchowe znaczenie mają ręce człowieka? Objasnij to, przytaczając odnośniki biblijne i odnosząc to w praktyce do służby pełnionej Bogu.
3. Wyjaśnij, na czym polega różnica między tym, że jesteśmy ludzcy jedynie w sposób naturalny, a tym, że jesteśmy Jezusowo ludzcy.
4. Jakie duchowe znaczenie mają stopy cielęcia? Objasnij to, przytaczając odnośniki biblijne i odnosząc to w praktyce do służby pełnionej Bogu.

6.

1. Co symbolizuje obraz wysokich i straszliwych kół w pierwszym rozdziale Księgi Ezechiela?
2. Przedstaw związek pomiędzy czterema żywymi stworzeniami i wysokimi, straszliwymi kołami?
3. Jakie znaczenie ma koło w kole i jak dzisiaj możemy tego doświadczać?
4. Jaką zasadę związaną z Bożym poruszaniem ukazują koła podążające za żywymi stworzeniami?

